

(cura bonorum), takže by tu nebylo lze ani odkázati na obdobu posledního odstavce článku XXII. úv. zák. k j. n., nýbrž spíše naopak na obdobu druhého odstavce téhož článku, jenž nařídil postoupení poručenských a opatrovnických spisů příslušným soudům hned dnem účinnosti jurisdikční normy. Nemohlo tedy býti jinak rozhodnuto, než se stalo.

Čís. 10519.

Žádají-li o b a manželé o přeměnu rozvodu v rozluku (§ 15 rozl. zákona) a má-li každý z nich obecné sudiště v obvodu jiného krajského soudu, jest podle § 28 j. n. určití soud pro vyřízení žádosti místně příslušný.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, Nd I 80/31.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. krajský soud v Táboře za onen soud tuzemský, který bude místně příslušný k provedení řízení a k rozhodnutí o žádosti Marie R-ové v Š. a Josefa R-a v L. u Prahy, by bylo jejich manželství, rozvedené usnesením okresního soudu v Táboře ze dne 29. září 1928, rozloučeno pro nepřekonatelný odpor,

n e b o ť

žádost podávají souhlasně o b a manželé a každý z nich má svůj obecný soud v obvodě jinakého krajského soudu, takže zde není předpokladů pro místní příslušnost tuzemského soudu ve smyslu § 20 čís. 3 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. pro vykonávání soudnictví v tomto směru (sr. také rozhodnutí čís. 7214 sb. n. s.).

Čís. 10520.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Povolení rozluky podle § 17 zák. může se domáhati i ten i onen z manželů, bez rozdílu, zda byl v rozvodovém sporu stranou žalující, či stranou žalovanou, dále zda manžel domáhající se rozluky byl na rozvodu převážně neb i výhradně vinen, leda, že by návrh na povolení rozluky odporoval dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R II 14/31.)

Manželství stran bylo právoplatně rozsudkem rozvedeno od stolu a lože z viny manželovy. K návrhu manžela povolil soud prvního stádu rozluku manželství z viny manželovy. Rekursní soud k rekursu manželky napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle obsahu dovolací stížnosti napadá stěžovatelka srovnalá usnesení nižších soudů pro zřejmou nezákonnost, tedy důvodem podle § 16 nesp. říz. přípustným, ale činí tak neprávem. Výklad, že se rozluky podle § 17 rozl. zák. nemůže domáhati manžel, jenž převážně zavinil rozvrat manželství, jest v rozporu s jasným doslovem i smyslem tohoto zákonného předpisu. Ustanovením, že, byl-li soudním rozsudkem právoplatně vysloven rozvod, může k a ž d ý manžel žádati za rozluky manželství na podkladě provedeného již sporu o rozvod, udělil zákon právo žádati o rozluky oběma manželům bez rozdílu, který manžel byl v rozvodovém sporu stranou žalující a který stranou žalovanou, dále zda manžel domáhající se rozluky byl na rozvodu převážně neb i výhradně vinen. Otázka viny nemá býti v řízení podle § 17 rozl. zák. vůbec rozvinována, výrok o vině jest prostě převzítí z rozsudku o rozvodu. Povolení rozluky není vázáno na podmínku, že skutečnosti vyšlé na jevo ve sporu rozvodovém byly by již tehdy dostačovaly k vyslovení rozluky, kdyby byl o ní žaloval manžel, který se domáhá rozluky podle § 17 rozl. zák., nýbrž že by bylo bývalo na rozluky uznáno, kdyby onen manžel, který žaloval o rozvod, byl žaloval hned o rozluky. Výjimku z tohoto zákonného pravidla lze připustiti jen, když návrh na povolení rozluky o d p o r u j e d o b r ý m m r a v ů m, na příklad, když manžel, by dosáhl rozluky, pro niž nemá jiných důvodů, přinutil svým chováním druhého manžela k žalobě o rozvod, nebo když se rozluky domáhá z ř e j m ě z a t í m ú č e l e m, b y d r u h é h o m a n ž e l a t ě ž c e p o š k o d i l n a m a j e t k o v ý c h p r á v e c h. Takové výjimky není v souzeném případě.

Čís. 10521.

**Poměr zákona o nekalé soutěži k zákonům o ochraně patentů a vzor-
kových známek.**

Poměr § 1 k §§ 2 a násl. zákona o nekalé soutěži.

Otázka, zda jde o rozpor s dobrými mravy, jest otázkou právní.

**Spoluzodpovědnost všech, kdož společně porušili dobré mravy sou-
těže jednotně usměrněným jednáním.**

(Rozh. ze dne 12. února 1931, Rv II 662/30.)

Žalobce vyráběl tělocvičné střevíce (cvičky) značky »Stadion«. Způsob výroby dal si chrániti v Československé republice vzorkem, v Rakousku a v Anglii získal na výrobu střevíců patent. Žalovaný S. býval dílovedoucím v žalobcově závodě, odešel od něho, okresliv si pro svou potřebu šablony cviček žalobcových, jichž použil pro výrobu cviček »Starta«. Spolužalovaní majitelé firmy uvedli cvičky »Starta« do obchodu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných, by byli uznáni povinnými zdržeti se nadále jakéhokoliv jednání, kterým by